

Sesimi Duyan Yok mu

– Aforizma · 15 Mayıs 2009

Güneşin batışının ardından,
Çöken karanlık yalnızlığın habercisidir,
Çöreklenir etrafıma şizofren duygular,
Yalnızlığın acısı bedenimin her zerresinde,
Bir yaraya tuz bandırıldığındaki acı gibi,
Derinden hissedilmekte,
Yetim kalırım o an,
Düşmandır herkes bana,
Dört duvar arasındayım,
Ve yalnız...
Korkar oldum karanlıktan,
Oysa önceleri favorimdi,

Zaman su gibi akmakta,
Ve her geçen gün ömründen gitmekte,
Dostlarım bir yaprak dökümü gibi dökülür,
Güzel ve mutlu günler anılarda kalır,
Geleceğe dair umutların üstünü sis perdesi kaplamakta,
Zemheri karanlıkta üşürüm yalnız,
Ölümün soğuk yüzünün provası yaşanır,
En yaşanmazı yaşarım sadist duygularda,
Yüreğim rüzgara kapılan yelken gibi,
Gayesizce,
Dengesizce savrulmakta,
Antisosyal temeller üzerine atılan her kat,
Hafif bir yelle yerle bir olmakta,
Çöken enkaz altındaki ruhum can çekişmekte,
Çaresizce...
Dirilmek isterim,
Kalkmak,
Bağırarak isterim,
Bağırırım,
Sesimi duyan yok mu?
Duyulmaz sesim,
Dipsiz kuyularda gibiyim,

Ey hayat,
Bütün anlaşılmalara inat,
Bütün olumsuzluklara inat,
Bir hayat felsefesi çizdim,
Ve bir reçete...
Zamanı durduramıyorsam eğer,
Ömrümün önüne set kuramıyorsam,
Şizofren duyguların esiri olmaktansa,
Dünyanın nimetlerinin tadına varacak,
Ve yaşayacağım dolu dolu,
Beni sevmeyen,
Çekemeyen,
Bütün kötü düşünceli insanlara inat,
Mutluyum...
Ve Umutluyum bak,